

Sygn. akt VI P 342/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Napiórkowska - Kasa

Protokolant: protokolant sądowy Aleksandra Łaszuk

po rozpoznaniu w dniu 06 września 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko K. K.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych

I. zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powoda P. S. następujące kwoty:

- a. **1.820,00** zł. (słownie: jeden tysiąc osiemset dwadzieścia złotych zero groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu grudniu 2013 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty;
- b. **1.895,00** zł. (słownie: jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych zero groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu styczniu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 lutego 2014 roku do dnia zapłaty;
- c. **1.911,00** zł. (słownie: jeden tysiąc dziewięćset jedenaście złotych zero groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu lutym 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 marca 2014 roku do dnia zapłaty;
- d. **1.895,00** zł. (słownie: jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych zero groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu marcu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;
- e. **1.910,00** zł. (słownie: jeden tysiąc dziewięćset dziesięć złotych zero groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu kwietniu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 maja 2014 roku do dnia zapłaty;
- f. **1.895,25** zł. (słownie: jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu maju 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty;
- g. **2.084,22** zł. (słownie: dwa tysiące osiemdziesiąt cztery złote dwadzieścia dwa grosze) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu czerwcu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 lipca 2014 roku do dnia zapłaty;

h. **1.904,16** zł. (słownie: jeden tysiąc dziewięćset cztery złote szesnaście groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu lipcu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;

i. **1.958,25** zł. (słownie: jeden tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu sierpniu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 września 2014 roku do dnia zapłaty;

j. **2.025,20** zł. (słownie: dwa tysiące dwadzieścia pięć złotych dwadzieścia groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu wrześniu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 października 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powoda P. S. kwotę 1.800,00 zł. (słownie: jeden tysiąc osiemset złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pobrać od pozwanego K. K. na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie – kwotę 1.928,87 zł. (słownie: jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia osiem złotych osiemdziesiąt siedem groszy) w tym kwotę 964,90 zł. (słownie: dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt groszy) tytułem opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić i kwotę 963,97 zł. (słownie: dziewięćset sześćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem kosztów poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa;

IV. nadaje wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.680,00 zł. (słownie: jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt złotych zero groszy).

Sygn. akt VI P 342/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 sierpnia 2015 roku powód P. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. K. tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 2 grudnia 2013 roku do 30 września 2014 roku następujące kwoty:

1) 1.820 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu grudniu 2013 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty,

2) 1.895 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu styczniu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,

3) 1.911 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu lutym 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 marca 2014 roku do dnia zapłaty,

4) 1.895 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu marcu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty,

5) 1.910 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu kwietniu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 maja 2014 roku do dnia zapłaty,

6) 1.895,25 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu maju 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,

7) 2.084,25 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu czerwcu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 lipca 2014 roku do dnia zapłaty,

8) 1.990,62 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu lipcu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty,

9) 1.958,25 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu sierpniu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 września 2014 roku do dnia zapłaty,

10) 2.018,24 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu wrześniu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 października 2014 roku do dnia zapłaty,

Ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu oraz zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazywał, że pracował w pozwanej spółce jako kierowca zatrudniony na pełen etat od 2 grudnia 2013 r. do 31 grudnia 2014 r. ze stałym uposażeniem 1.680,00 zł brutto. Wcześniej był zatrudniony w PHU (...) sp. z o.o. Powód podał, że przez cały okres zatrudnienia pracował w godzinach od 6:00 lub 7:00 do godziny 21:00, a niekiedy nawet do 22:00 przekraczając określone w umowie i dozwolone przez prawo normy czasu pracy. Pozwany pracodawca mimo próby polubownego zakończenia sporu nie wypłacił do dnia winiesienia pozwu kwoty z tytułu niewypłaconego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe.

(pozew – k. 1-6)

K. K. w odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 26 listopada 2015 roku wniósł o oddalenie powództwa, o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł, że powód nie wykonywał pracy w godzinach nadliczbowych w czasie wskazanym w pozwie, a w przypadku niektórych z nadgodzin otrzymywał dni wolne od pracy. Pozwany zaprzeczył autentyczności dziennych raportów pracy kierowcy wskazując, że powód sam posługiwał się pieczętkami bez wiedzy właściciela sklepu, czy też osób zatrudnionych, nikt nie weryfikował godzin przyjazdu i wyjazdu. Pozwany wskazał, że niezgodne z prawdą są twierdzenia powoda odnośnie tego, że przed i po zakończonym świadczeniu pracy dokonywał załadunku i rozładunku towarów.

(odpowiedź na pozew z dnia 26 listopada 2015 r. – k. 49-52).

Pełnomocnik powoda ostatecznie sprecyzował stanowisko wnosząc o zasądzenie kwot wskazanych w wyliczeniach zawartych w opinii biegłego z zakresu rachunkowości w wariantach nr. I opinii biegłego z zakresu rachunkowości E. Z. za poszczególne miesiące.

(stanowisko pełnomocnika powoda na rozprawie z dnia 06.09.2018 r. – protokół rozprawy od 00:26:21 do 00:33:21)

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Powód P. S. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Handlowo Usługowym (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. W. na stanowisku kierowcy od dnia 26 maja 2011 r. i pracował do 30 listopada 2013 r. ze zmieniającym uposażeniem. K. K. był wówczas prezesem zarządu w/w spółki.

(okoliczności bezsporne).

W dniu 29 listopada 2013 roku powód zawarł z K. K. umowę o pracę na okres próbny od dnia 2 grudnia 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku, na stanowisku kierowca kat. B w wymiarze pełnego etatu z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 1.600,00 zł. Na podstawie aneksu z dnia 2 stycznia 2014 r. do umowy o pracę na okres próbny wzrosło wynagrodzenie zasadnicze powoda do kwoty 1.680,00 zł.

W dniu 28 lutego 2014 roku strony zawarły umowę o pracę na czas określony od 1 marca 2014 roku do 31 grudnia 2014 roku, na stanowisku kierowca kat. B w wymiarze pełnego etatu z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 1.680,00 zł.

Powód u pozwanego był zatrudniony do 31 grudnia 2014 roku. Umowa o pracę ustała w wyniku upływu czasu, na jaki została zawarta na podstawie art. 30 § 1 pkt 4 k.p.

(umowa o pracę z dnia 29.11.2013r. – k. 9; aneks z dnia 02.01.2014 r. – k.10; umowa o pracę z dnia 28.02.2014 r. – k.11; świadectwo pracy – k.12-13)

W zakresie kwot objętych pozwem powód wezwał do zapłaty pozwanego pismem z dnia 28 listopada 2014 roku w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania. Pismem z dnia 2 grudnia 2014 roku powód skierował do tutejszego Sądu wnioski o przeprowadzenie postępowania pojednawczego. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VI Po 76/14. W toku tego postępowania nie doszło do zawarcia ugody.

(wezwanie do zapłaty z dnia 28.11.2014 r. – k.15-21; wniosek o przeprowadzenie postępowania pojednawczego z dnia 02.12.2014 r. – k.28-31; protokół z dnia 23.12.2014 r. –k.35)

Praca powoda wykonywana u K. K. nie różniła się praktycznie niczym od pracy wykonywanej na rzecz Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. W.. Zarówno wskazana spółka, jak i K. K. korzystali z tych samych samochodów i magazynów, a pracownicy zatrudnieni jako kierowcy, bez względu na podmiot ich zatrudniający, realizowali te same zadania.

Do obowiązków powoda przez cały okres zatrudnienia należał m.in. załadunek towaru do samochodu oraz rozwiezienie go do poszczególnych odbiorców, przygotowanie potrzebnej dokumentacji, np. faktur oraz rozliczenie się z utargu, dokumentów i opakowań zwrotnych. Rozliczanie z dokumentów odbywało się w magazynie, a z otrzymanych należności w kasie. Powód rozwoził towar pojazdem o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 ton, rozwoził towar detalicznie. Towarem, który rozwoził było piwo.

(zeznania świadka D. F. (1) na rozprawie w dniu 17 marca 2016 roku – protokół rozprawy od 00:15:17 do 00:34:02; zeznania świadka T. W. na rozprawie 12 grudnia 2017 roku – protokół rozprawy od 00:40:16 do 00:43:49; zeznania powoda P. S. na rozprawie w dniu 6 września 2018 roku – protokół rozprawy od 00:05:30 do 00:24:57).

Powód wykonywał pracę samodzielnie lub z innym pracownikiem. Po stawieniu się w pracy u pozwanego na godzinę 5.30 lub 6.00, a sporadycznie później, składał podpis na liście obecności. Następnie kierownik zmiany przekazywał powodowi faktury i według nich dokonywany był załadunek towaru. W niektórych okresach i w odniesieniu do pojazdów wyjeżdżających w określonych kierunkach, pracownicy magazynu dokonywali częściowego załadunku. Powód w odniesieniu do swojego samochodu musiał przeważnie dokonywać sam załadunku towaru – skrzynek z piwem. Pojazd załadowany wyruszał w trasę. Wyjazd w trasę następował w godzinach różnych między innymi około 9.00-10.00. Po powrocie z trasy kierowca był zobowiązany rozliczyć się z dokumentów, z pieniędzy oraz palet zwrotnych. Kierownik magazynu zliczał butelki, następnie były one konfekcjonowane i umieszczane w odpowiednich skrzynkach z logo firmy przez powoda. Powód obsługiwał około 10 – 15 punktów jednego dnia.

(zeznania świadka D. F. (1) na rozprawie w dniu 17 marca 2016 roku – protokół rozprawy od 00:15:17 do 00:34:02; zeznania świadka A. B. na rozprawie w dniu 12 grudnia 2017 roku – protokół rozprawy od 00:21:09 do 00:25:07; zeznania powoda P. S. na rozprawie w dniu 6 września 2018 roku – protokół rozprawy od 00:05:30 do 00:24:57).

Trasy, po których poruszał się powód przydzielane przez kierownika logistyki na podstawie przekazanych faktur. Kolejność punktów, do których powód rozwoził towar ustalał sam. Powodowi przydzielane były trasy w okolicach W., do około 50 km od bazy. Zadaniem powoda było dowiezienie towaru do sklepów położonych w różnych miejscowościach. Zdarzały się sytuacje, że powód wykonywał dwa lub trzy kursy dziennie.

(zeznania świadka D. F. (1) na rozprawie w dniu 17 marca 2016 roku – protokół rozprawy od 00:15:17 do 00:34:02 oraz od 01:01:28 do 01:05:12; zeznania powoda P. S. na rozprawie w dniu 6 września 2018 roku – protokół rozprawy od 00:05:30 do 00:24:57).

W zależności od okresu (sezon letni czy zimowy), rodzaju trasy, ilości punktów docelowych, warunków atmosferycznych, czy korków na trasie, praca kierowców kończyła się o różnych godzinach. Znaczenie miało też ile czasu trwało rozładowanie towaru w danym sklepie przez powoda. Powód również o różnych porach wracał do siedziby pracodawcy, około godziny 18.00 – 20.00, czasem też o 16 lub wcześniej - jak w sezonie zimowym, gdy jest mniejsza ilość kursów. Bywało, że kończył pracę po godzinie 22.00, szczególnie w przypadku dostarczania dużej ilości towaru, trudnych warunków pogodowych, czy korków. Zdarzało się także, że jego wyjazd w trasę odbywał się dwukrotnie i liczba godzin pracy była wtedy automatycznie większa.

Powód nie otrzymał od strony pozwanej jakiegokolwiek wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Rzadko było praktykowane odbieranie czasu wolnego w zamian za przepracowane godziny nadliczbowe.

(zeznania świadka D. F. (1) na rozprawie w dniu 17 marca 2016 roku – protokół rozprawy od 00:34:02 do 00:53:45; zeznania świadka P. R. na rozprawie w dniu 29 listopada 2016 roku – protokół rozprawy od 00:09:19 do 00:18:19; zeznania świadka A. B. na rozprawie w dniu 12 grudnia 2017 roku – protokół rozprawy od 00:35:38 do 00:35:38; zeznania powoda P. S. na rozprawie w dniu 6 września 2018 roku – protokół rozprawy od 00:05:30 do 00:24:57).

U pozwanego prowadzone były listy obecności. W zależności od okresu pracownicy wpisywali godzinę przyścia do pracy. Każdy z pracowników składał podpis na liście obecności, która znajdowała się w pokoju logistycznym (pokoju kierownika transportu). Kontroli wpisywanych godzin przyścia dokonywali bezpośredni przełożeni powoda. Godziny wyjścia z pracy odnotowywane były w raportach dziennych pracy kierowcy, prowadzonych tylko przez niektórych kierowców.

(zeznania świadka P. P. na rozprawie w dniu 29 listopada 2016 roku – protokół rozprawy od 00:12:03 do 00:16:25; zeznania powoda P. S. na rozprawie w dniu 6 września 2018 roku – protokół rozprawy od 00:05:30 do 00:24:57).

Poza listami obecności oraz fakturami były prowadzone też przez powoda raporty dzienne pracy kierowcy. Czas pracy kierowców pojazdów powyżej 3,5 tony był rejestrowany na tachografie, nie prowadzili raportów dziennych pracy kierowcy. Powód prowadził dzienny raport pracy, wpisywane były na nim godziny dostaw do konkretnego punktu, co było potwierdzone pieczętą punktu. Sporządzony dzienny raport pracy nie był przekazywany pozwanemu celem prowadzenia przez niego ewidencji.

Liczba godzin pracy powoda nie była stała, ulegała ona zmianom w zależności od potrzeb pracodawcy. Powód pracował zazwyczaj 6 dni w tygodniu, zwykle po 10, 12 i więcej godzin dziennie, a sporadycznie po 8 godzin. W odniesieniu do sobót dwie kolejne były pracujące, a trzecia wolna. Określone było tylko, że pracownik ma się stawić na godzinę 6.00 i pracować do momentu, aż rozwiezie towar.

(zeznania świadka T. W. na rozprawie w dniu 12 grudnia 2017 roku – protokół rozprawy od 00:51:37 do 00:54:32; zeznania powoda P. S. na rozprawie w dniu 6 września 2018 roku – protokół rozprawy od 00:05:30 do 00:24:57; raporty pracy powoda jako kierowcy – k. 38).

Powód zgłaszał kierownikowi, że liczba punktów do których dostarcza towar jest za duża. Sam powód nie miał możliwości zmiany ilości punktów, był zobligowany przydzielonymi fakturami do dostarczenia towaru.

(zeznania powoda P. S. na rozprawie w dniu 6 września 2018 roku – protokół rozprawy od 00:05:30 do 00:24:57)

Powód pracował w godzinach nadliczbowych w wymiarze dla grudnia 2013 roku – 116 godzin, stycznia 2014 roku – 121 godzin, lutego 2014 roku – 116 godzin, marca 2014 roku – 121 godzin, kwietnia 2014 roku – 122 godzin, maja 2014 roku – 115 godzin, czerwca 2014 roku – 127 godzin, lipca 2014 roku – 132 godzin, sierpnia 2014 roku – 119 godzin oraz września 2014 roku – 136 godzin.

(zestawienie godzin nadliczbowych – k.25-26)

Powód w okresie od 2 grudnia 2013 roku do 30 września 2014 roku tytułem wynagrodzenia za prace w godzinach nadliczbowych powinien otrzymać następujące kwoty:

- a. 1.820,00 zł za grudzień 2013 roku,
- b. 1.895,00 zł za styczeń 2014 roku,
- c. 1.911,00 zł za luty 2014 roku,
- d. 1.895,00 zł za marzec 2014 roku,
- e. 1.910,00 zł za kwiecień 2014 roku,
- f. 1.895,25 zł za maj 2014 roku,
- g. 2.084,22 zł za czerwiec 2014 roku,
- h. 1.904,16 zł za lipiec 2014 roku,
- i. 1.958,25 zł za sierpień 2014 roku oraz
- j. 2.025,20 zł za wrzesień 2014 roku.

Łączna kwota wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za ten okres wynosi 19.298,08 zł.

(opinia biegłego z zakresu rachunkowości E. Z. z dnia 12.03.2018 r. – k. 169 – 189)

Stan faktyczny w powyższej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, których autentyczność nie została przez strony skutecznie podważona oraz zeznań świadków, którym Sąd dał wiarę w różnym zakresie.

Odnośnie zeznań świadka D. F. (2) Sąd dał im wiarę w całości, gdyż były one spójne wewnętrznie, logiczne i tworzyły klarowny obraz ogólnych zasad pracy u pozwanego. Świadek zatrudniony na podobnym stanowisku co powód miał pełną wiedzę na temat tego, jak wyglądała praca u pozwanego. Był osobą, która jeździła z powodem czasami jako druga osoba w załodze.

Zeznaniom świadka P. P. Sąd dał wiarę niemalże w całości z powodów jak świadkowi D. F. (2). Świadek ponadto zeznał, że kierowcy pracujący u pozwanego pracowali do momentu, aż rozwiną cały towar.

Zeznaniom A. B. Sąd dał wiarę w części, w której świadek ogólnie przedstawił zasady pracy kierowców. W tym zakresie Sąd nie miał podstaw, aby zeznania świadka ocenić, jako niewiarygodne. Zeznania świadka są również wiarygodne w zakresie w jakim zeznał, że raporty dzienne pracy kierowców były stosowane przez niektórych kierowców. Były kserowane w firmie u pozwanego. Sąd odmówił wiary świadkowi w zakresie w jakim zeznał, że magazynierzy ładowali samochody w nocy, a rano kierowca sprawdzał czy towar jest zapakowany. Jak wynika z ustaleń Sądu na podstawie zeznań innych świadków w przypadku powoda rozwożącego towar pojazdem do 3,5 tony musiał pojawić się o 6.00 w pracy, samemu załadować towar i po tym przystąpić do rozwożenia po punktach.

Sąd odmówił wiary zeznaniom P. C. w zakresie w jakim zeznał, że płacone było u pozwanego za nadgodziny lub była możliwość odbioru w inne dni tygodnia. Jak Sąd ustalił na podstawie zeznań innych świadków pracowników pozwanego na tych samych stanowiskach co powód, pozwany nie wypłacał wynagrodzenia za nadgodziny. U pozwanego nie istniała praktyka płacenia za nadgodziny. Pracownicy pracowali do momentu, do którego zdążyli rozwiązać cały towar i godzina zakończenia pracy była nienormowana.

Zeznaniom świadka T. W. Sąd odmówił wiary w zakresie w jakim zeznał, że powód odbierał godziny nadliczbowe w naturze. Ponadto Sąd nie dał wiary świadkowi odnośnie twierdzeń, że tak były planowane trasy aby powód mógł

zrealizować wszystkie dostawy do punktów w ciągu 8 godzin. Jak wynika z zeznań innych kierowców oraz powoda praca trwała do momentu rozwiezienia towaru do wszystkich punktów. Nie zawsze było to 8 godzin. Zazwyczaj dostawy zajmowały dłuższy czas ze względu na konieczność oczekiwania na przyjęcie towaru przez odbiorcę. Fizycznie niemożliwe było cały towar dostarczyć w ciągu 8 godzin. W pozostałym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom świadka.

Zeznaniom powoda P. S. Sąd dał wiarę w części. Powód w tej sprawie na ostatniej rozprawie zeznał, że informował swoich przełożonych o zbyt dużej ilości punktów, którą musiał obsługiwać jako kierowca. Ten fakt jest wiarygodny, ponieważ inni kierowcy zeznający w tej sprawie wskazywali, że praca trwała do momentu rozwiezienia towaru, powrotu do bazy i rozliczenia z butelek. Ogólnie u pozwanego istniała świadomość, jak wskazał powód, że kierowcy są zbyt przeciążeni pracą, tak jak i pojazdy którymi kierowali. Kierownictwo wskazywało w tym zakresie na brak dostawców. Taka sytuacja automatycznie wymuszała na powodzie wykonywanie pracy w godzinach nadliczbowych. Zgodnie z zeznaniami powoda było to podyktowane potrzebami pracodawcy spowodowanymi zbyt małą ilością kierowców – dostawców. Jedyną okolicznością, co do której Sąd nie dał wiary powodowi było, że sam zawsze ładował i rozładowywał swój samochód. Jak wynika z zeznań m.in. D. F. (1) - kierowcy, który jeździł z powodem - pomocy przy rozładunku udzielali również pracownicy sklepu, a w przypadku załadunku towaru pomagali powodowi pracownicy magazynu.

Ustalenia stanu faktycznego co do wysokości należnego powodowi wynagrodzenia za godziny nadliczbowe Sąd oparł na opinii biegłego z zakresu rachunkowości E. Z. z dnia 12 marca 2018 roku. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego jest wnikliwa, rzetelna, a przede wszystkim została wydana na podstawie dokumentacji dotyczącej czasu pracy znajdującej się w aktach sprawy. Sąd w tym zakresie miał na uwadze, że strona pozwana nie wносиła zastrzeżeń do opinii biegłego, natomiast strona powodowa w piśmie z dnia 30 maja 2018 roku wskazała, że nie wnosi co do zasady zastrzeżeń do opinii. W treści tego pisma wskazała, że ze względu na nieuzupełnianie przez pozwanego na bieżąco list obecności biegła musiała opierać się na różnych danych. Stąd wynikają rozbieżności pomiędzy wariantem I i II opinii co miał Sąd na uwadze przy rozważaniach prawnych w sprawie.

Strony nie wносиły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo P. S. skierowane przeciwko K. K. mając na względzie modyfikację roszczenia dokonaną przez pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 20 września 2018 roku podlegało uwzględnieniu w całości.

Kwestią sporną w niniejszym postępowaniu było ustalenie, czy powód świadczył pracę w godzinach nadliczbowych, a jeśli tak, to czy należne jest mu z tego tytułu wynagrodzenie i ewentualnie w jakiej wysokości.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd jednoznacznie ustalił, że powód świadczył pracę w godzinach nadliczbowych. Czas pracy wynosił 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie 5 dniowym tygodniu pracy, zgodnie z art. 129 k.p. Pracodawca nie wprowadził systemu i rozkładu czasu pracy, ani innego okresu rozliczeniowego niż wynikało to z powołanego przepisu, nie przedstawił na tą okoliczność żadnego materiału dowodowego.

Stosownie do brzmienia art. 128 § 1 k.p., czasem pracy jest czas, w którym pracownik pozostaje do dyspozycji pracodawcy w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym do wykonywania pracy. Ponadto czas obecności w pracy to czas od chwili stawienia się pracownika na stanowisku pracy wyznaczonym dla danego pracownika, aż do chwili opuszczenia stanowiska po zakończeniu wykonywania pracy. Wykonywanie pracy ponad normy czasu pracy stanowi pracę w godzinach nadliczbowych (art. 151 k.p.).

Opierając się na zgodnych zeznaniach przeważającej części świadków, a także na podstawie części dokumentów, jakie powód przedstawił w toku postępowania, Sąd ustalił, iż w spornym okresie P. S. świadczył pracę w godzinach nadliczbowych i nie otrzymał za nią wynagrodzenia wraz z dodatkiem. Twierdzenie pozwanego zawarte w odpowiedzi na pozew o tym, iż powód, pomimo ciążącego na nim obowiązku, nie wykazał, iż wykonywał pracę

w ponadnormatywnym czasie, jest nieuprawnione w sytuacji, kiedy niemal wszyscy świadkowie z wyjątkiem tych, których zeznania były niewiarygodne, potwierdzają, że taka okoliczność miała miejsce. Świadczą o tym przede wszystkim raporty dziennej pracy kierowcy prowadzone przez powoda. Na tych raportach widnieją faktyczne godziny rozpoczęcia pracy, a przede wszystkim godziny zakończenia pracy. Okres wiosenno – letni, kiedy praca kierowców miała być wykonywana z większym nasileniem, został natomiast udokumentowany w sposób należyty przez prowadzone raporty. Także jesienno zimowy okres został w sposób należyty udokumentowany. Natomiastienne listy obecności kierowców (miesięczne karty ewidencji czasu pracy) zawierają w dniach pracujących zawsze 8 godzin. Wobec przedstawienia raportów dziennych pracy kierowcy oraz zestawienia godzin nadliczbowych przez powoda w formie tabelarycznej na kartach 25 i 26 przy obliczeniach biegłego sądowego i zeznających w sprawie świadków, było możliwe dokładne ustalenie liczby godzin nadliczbowych w poszczególnych okresach. Karty ewidencji czasu pracy, które przedstawił pracodawca – wobec treści zeznań świadków – nie zawierały w pełnym zakresie rzeczywistego czasu pracy powoda. Tylko tam, gdzie na listach obecności byłaby wyraźnie wskazana praca ponad 8 godzin, pracodawca w karcie ewidencji czasu pracy ujawniłby godziny nadliczbowe. Takie wpisy pracodawcy nie miały miejsca. W niniejszej sprawie skomponowane przez pracodawcę listy obecności wskazują na nierzeczywisty czas pracy powoda podany w karcie wynoszący 8 godzin, co jest niezgodne z zeznaniami większości świadków, raportami pracy kierowcy i ustalonym stanem faktycznym. Świadczyli, iż praca w godzinach nadliczbowych była normą u K. K.. Sąd ocenił, że wobec nierzetelności prowadzenia ewidencji czasu pracy i list obecności, ustalenie w sposób niewątpliwy wysokości należnego powodowi wynagrodzenia nie było możliwe – biorąc pod uwagę dane przedłożone przez pozwanego. Sąd w tym zakresie w jakim pozwany wskazywał dokumentami na 8 - godzinny czas pracy powoda nie dał mu wiary. Z tego względu – tak jak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 14 sierpnia 2013r. (sygn. akt III APa 26/13, Lex nr 1366059) - sąd może zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy na podstawie art. 322 k.p.c.

W przedmiotowej sprawie nie było żadnych wątpliwości co do tego, że pracodawca nie zapłacił powodowi za pracę w godzinach nadliczbowych. Potwierdzają to zarówno zeznania świadków, a przede wszystkim oświadczenia powoda. Pozwany konsekwentnie podtrzymywał, że powodowi nie było należne wynagrodzenie za godziny nadliczbowe ponieważ rzadko zdarzało się aby świadczył pracę w ponadnormatywnym czasie pracy. Według strony pozwanej powód wykorzystał czas wolny w zamian za nadgodziny, nie zostało jednak wskazane, kiedy takie zdarzenia miałyby mieć miejsce. W związku z tym Sąd przyjął, iż pracodawca w tym zakresie nie wywiązał się z obowiązku dowodzenia w/w okoliczności, z której wywodził korzystne dla siebie skutki.

Wysokość dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych określają przepisy

art. 151¹ k.p. Za pracę w nocy, w niedzielę i święta oraz za każdą godzinę pracy nadliczbowej z tytułu przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy – powodowi przysługiwał dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia, a za pracę w godzinach nadliczbowych w pozostałe dni – w wysokości 50% wynagrodzenia (art. 151¹ § 1 i 2 k.p.).

Wyliczenie wysokości przysługującego powodowi wynagrodzenia za pracę

w godzinach nadliczbowych zostało dokonane przez biegłego sądowego z zakresu rachunkowości. Sporządzona przez biegłego z zakresu rachunkowości E. Z. jest rzetelna, zawiera dokładne ustalenia wynagrodzenia za godziny nadliczbowe. Jak już zostało wskazane takie wyliczenie było możliwe do sporządzenia w oparciu o zestawienia prowadzone przez powoda orazienne raporty pracy kierowcy. Wyliczenia te mają jednak charakter kategoriyczny odnośnie wysokości wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w dwóch wariantach. Biegły, zgodnie ze zleceniem Sądu, oparł się na ewidencji czasu pracy przedłożonej przez pracodawcę, a także w oparciu o zestawienia przedłożone przez powoda i raportyienne. Wynagrodzenie należne powodowi za pracę w godzinach nadliczbowych przedstawił w dwóch różnych wariantach. Wybór wariantu należał do Sądu, gdyż biegły do dokonywania takich ocen nie został powołany, lecz do wyliczenia ewentualnie należnego powodowi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

Sąd po analizie materiału dowodowego ocenił, że najbardziej prawdopodobny i odpowiadający rzeczywistemu czasowi pracy powoda jest wariant pierwszy. Biegły w tym wariantcie przyjął, iż powód pracował w godzinach nadliczbowych w wymiarze dla grudnia 2013 roku – 116 godzin, stycznia 2014 roku – 121 godzin, lutego 2014 roku – 116 godzin,

marca 2014 roku – 121 godzin, kwietnia 2014 roku – 122 godzin, maja 2014 roku – 115 godzin, czerwca 2014 roku – 127 godzin, lipca 2014 roku – 132 godzin, sierpnia 2014 roku – 119 godzin oraz września 2014 roku – 136 godzin. Zdaniem Sądu przyjęcie tego wariantu było uzasadnione. Biorąc pod uwagę fakt, że powód pracował w różne dni w różnych godzinach (o czym świadczą przedstawione raporty dzienne pracy kierowców), ten wariant odpowiada charakterystyce pracy powoda. Przy uwzględnieniu zgromadzonego materiału dowodowego, który wskazuje, że powód niemal codziennie pracował ponad 8 godzin, przyjęcie przez Sąd, jako adekwatnej do faktycznego czasu pracy powoda kwoty, jak w wariantcie I obliczonym przez biegłą, nie może być uznane za nieuzasadnione. Skoro bowiem w wariantcie prezentowanym przez pracodawcę (i wyliczonym przez biegłą – wariant II) przy godzinach nadliczbowych w niewielkim wymiarze, powód otrzymałby 1850,08 zł brutto, to na podstawie ustalonego stanu faktycznego i powszechnej praktyki u pozwanego tych godzin nadliczbowych było więcej. Pozwany twierdził, iż w zamian za wszystkie nadgodziny udzielono powodowi czas wolny. Twierdzenie to nie zostało jednak udowodnione co również stanowi okoliczność przemawiającą za przyjęciem wariantu I.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda następujące kwoty:

- a. 1.820,00 zł. (słownie: jeden tysiąc osiemset dwadzieścia złotych zero groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu grudniu 2013 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty;
- b. 1.895,00 zł. (słownie: jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych zero groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu styczniu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 lutego 2014 roku do dnia zapłaty;
- c. 1.911,00 zł. (słownie: jeden tysiąc dziewięćset jedenaście złotych zero groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu lutym 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 marca 2014 roku do dnia zapłaty;
- d. 1.895,00 zł. (słownie: jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych zero groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu marcu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;
- e. 1.910,00 zł. (słownie: jeden tysiąc dziewięćset dziesięć złotych zero groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu kwietniu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 maja 2014 roku do dnia zapłaty;
- f. 1.895,25 zł. (słownie: jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu maju 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty;
- g. 2.084,22 zł. (słownie: dwa tysiące osiemdziesiąt cztery złote dwadzieścia dwa grosze) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu czerwcu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 lipca 2014 roku do dnia zapłaty;
- h. 1.904,16 zł. (słownie: jeden tysiąc dziewięćset cztery złote szesnaście groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu lipcu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;
- i. 1.958,25 zł. (słownie: jeden tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu sierpniu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 września 2014 roku do dnia zapłaty;

j. 2.025,20 zł. (słownie: dwa tysiące dwadzieścia pięć złotych dwadzieścia groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu wrześniu 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 11 października 2014 roku do dnia zapłaty.

W przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekł mając na względzie ogólną regułę odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. Powód, który wygrał w całości był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym. Wobec powyższego zastosowanie ma § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2015r., poz. 1078).

Natomiast na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. 2014 roku, poz. 1025 ze zm.), Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 964,90 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić (zasądzone w sumie 19.298,08 zł x 5% = 964,90 zł). Sąd nakazał pobrać od pozwanego określone kwoty pokryte tymczasowo ze Skarbu Państwa - związane ze zwrotem kosztów dojazdu świadka w kwocie 50,00zł oraz wynagrodzenia wraz ze zwrotem wydatków biegłego z zakresu rachunkowości E. Z. na podstawie postanowienia z dnia 13 kwietnia 2018 roku w kwocie 913,97zł. Łączna kwota jaką Sąd nakazał pobrać od pozwanego to 1.928,87 zł (964,90 zł + 50,00 zł + 913,97zł = 1.928,87 zł).

Sąd z urzędu, na podstawie art. 477² k.p.c., nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda, tj. do kwoty 1.680,40 zł wynikającej z zaświadczenia złożonego przez pozwanego (k. 56).

Mając na względzie powołaną argumentację Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.